

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. K. i R. K.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w P.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz R. K. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 listopada 2013 r. w ten sposób, że zobowiązał pozwaną do ustanowienia i przeniesienia nieodpłatnie na rzecz powodów odrębnej własności opisanych lokali mieszkalnych, wskazanych udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oraz we współwłasności budynku i urządzeń stanowiących nieruchomość wspólną.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny

objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia czy dla zapewnienia zasady pełnej skuteczności Konstytucji i bezpośredniości jej stosowania (art. 8 ust. 2 i art. 178 ust. 1) sądy powszechne po stwierdzeniu sprzeczności przepisu z Konstytucją, w razie stosowania go, powinny dokonywać prokonstytucyjnej interpretacji, czy też w dalszym ciągu stosować wprost przepis niezgodny z Konstytucją. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżącej, oczywiste naruszenie prawa zaskarżonym wyrokiem przez bezzasadne zastosowanie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, bez uwzględnienia nakazu prokonstytucyjnej wykładni. Stwierdziła, że tak daleka ingerencja w prawo własności musi budzić niepokój.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga przedstawienia konkretnego problemu i wskazania przepisu, na tle którego się on pojawił oraz przedstawienia argumentacji, odrębnej od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a przemawiającej za tym, iż rozstrzygnięcie go stwarza rzeczywiste i poważne trudności. Ponadto wiąże się z obowiązkiem wykazania, że problem jest istotny i poważny, w rozumieniu powołanego przepisu, nierozwiązany w dotychczasowym orzecznictwie sądowym, ma uniwersalny charakter i jego wyjaśnienie służyć będzie rozpoznaniu innych podobnych spraw oraz rozstrzygnięciu sprawy skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne nie spełnia przesłanek nowości i istotności, ponieważ poruszony przez skarżącą problem był przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego także uchwały podjętej w niniejszej sprawie, które wyjaśniają zasady stosowania przepisu niezgodnego z Konstytucją, którego utrata mocy obowiązującej została przez Trybunał Konstytucyjny odroczone. Odmienne stanowisko skarżącej w istocie stanowi problem stosowania prawa, który towarzyszy każdemu procesowi decyzyjnemu i w rzeczywistości nie jest objęty zakresem nowego, istotnego zagadnienia prawnego dotychczas nierozwiązanego.

Powszechnie przyjmowane jest, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący powinien wykazać, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Skarżąca uczyniła podstawą obu podanych przyczyn tę samą kwestię nieuzasadnionego stosowania przepisu art. 48 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, uznanego wyrokami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 lipca 2009 r., K 64/07 (OTK - A, 2009, Nr 7, poz. 110) i z dnia 14 lutego 2012 r.,

P 17/2010) za niezgodny z Konstytucją. Wskazuje to na wewnętrzną sprzeczność wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ ta sama problematyka nie może być zarazem nowym, nierozwiązanym dotychczas w orzecznictwie zagadnieniem prawnym i wadliwością przyjętej wykładni przepisu, którego rozumienie jest ukształtowane w orzecznictwie i piśmiennictwie. Analiza wniosku i jego uzasadnienia na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na przyjęcie, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawnych, którego następstwem było jaskrawo nieprawidłowe orzeczenie.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

aj

I.n